

Току що свършиха пѣсенъта, на седѣнката дойдоха момци. Единиятъ бѣше вуйчовъ Петъръ, другиятъ — Стаменъ Грозданиниятъ, а третиятъ не го познавахъ; викаха му Диню.

— Ей, Диню, кжде си натирилъ овцетѣ? — подби го Тинка, дѣдовата Вълкова унука.

— Вълци ги яли, — рече Диню и се окашля — Я, попейте де!

— Ние пѣхмѣ вече, ами я ти да ни посвиришъ малко съ кавала, — обади се кака Станка.

Диню сякашъ това и чакаше. Той изкара кавала, намѣсти се удобно и засвири. Азъ се бѣхъ свилъ до кака и слушахъ. Диню свирѣше ту тжжно и проточено, ту весело и игриво. Азъ знаехъ думитѣ на тази пѣсенъ. Въ нея се разправяше, какъ едно бедно сираче пасло овцетѣ на най-богатия човѣкъ въ селото. Пасло ги то само-самичко, изморило се много отъ денонощното скитане следъ тѣхъ, та веднѣжъ, привечеръ, заспало тѣй, както си полегнало на единъ слогъ. А когато се събудило, била кжсна нощъ и отъ стадото му нѣмало никаква следа.

Заплакало бедното сираче и хукнало презъ храсти и стърнища да ги търси. Тамъ, дето кавалътъ свирѣше жално, разправяше се, какъ ги търсѣло плачешкомъ. На едно мѣсто ги зърнало, зарадвало се, заскачало, запѣло:

„Ето ги! Ето ги!

Найдохъ ги! Найдохъ ги!“

Тукъ кавалътъ свирѣше весело и игриво, като на ржченица.

Но овчарчето се излѣгало. Това не било стадото му, а голѣми, сиви камъни. Кавалътъ пакъ засвирваше проточено и тжжно, овчарчето пакъ заплакваше безутешно. Идѣше ми да заплача и азъ, да се спусна и да го поведе изъ най-затѣнтенитѣ мѣста на далечното поле. . .

*

— Бойчо! Бойчо!